

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

F Ö R B Ö N E N .

»Bedjen för varandra.» Jak. 5: 16.

Förbönens skyldighet och företrädesrätt framträder i hela sin rikedom och skönhet genom hela bibeln. Den bibelläsare, som samlar alla de vittnesbörd till maning, ledning och uppmuntran, angående förbönens värde och makt, som bibeln innehåller, skall finna, att han verkligen skördat en rikedom av andligt guld.

Alla uppmaningar till förbön vittna om delvis förgätna sanningar angående bönen väsen och dess gagn. Bönen är något mycket mer än en välgärning mot vår egen själ, som den bringar till stillhet och harmoni. Den vill nedkalla välsignelse över andra på vägar, som icke stå i något givet samband med den verkan, bönen utövar på våra egna hjärtan. Den bönfäller Herren att på sitt eget sätt handla i andra riktningar eller på andra områden än dem, vi råda över.

Å andra sidan är verkligen förbönen ett mäktigt nådemedel för den bedjande. En andens man har vittnat, att han under tider av andlig tomhet och nedslagenhet ofta funnit en livgivande och förnyande kraft i att bedja för andra, för deras omvändelse, helgelse och framgång i Herrens verk. Han fick genom förbönen en förnyad insikt om vad han ägde i Kristus, om den frid och kraft, som kommer från Kristus, om den fullkomliga frihet, som ligger i att helt hängiva sig åt Herren till fullgörande av hans vilja.

Förbönen är till följd av sitt eget väsen ett vittnesbörd om Guds makt inom försynens och nådens rike. Den utgör en praktisk bekännelse, att han råder över allas hjärtan, att han håller nyckeln till allas vilja och allas liv i sin hand, att han verkligen kan låta

allt samverka till sin ära och till vår välsignelse i Kristus. Bönen om en väns omvändelse, om förnyelse av hans andliga liv eller om någon yttre hjälp är en betydelsefull bekänneise av detta slag. Sådana äro ock bönerna för kyrkan, för all världen o. s. v.

Förbönen är ett levande vittnesbörd om den troendes levande förening med sina bröder i Kristus, och den vittnar ock om hans underbara andliga förening med Herren, den omedelbara förbindelsen med Huvudet, varigenom vi förenas med alla lemmarna.

O, att vi kunde få en fullare, mer beständig känsla av denna heliga, andliga gemenskap med Herren och genom honom med bröderna!

I och med en fördjupad insikt i Guds ord och vår livsgemenskap med Herren samt en växande känsla av denna gemenskaps verklighet och underbara glädje skola vi också få erfara en växande dragning till förbön. En levande förening med den himmelske förebedjaren är en kraftig uppmuntran till förbön. Måtte den Helige Ande giva oss en allt djupare inblick i denna hemlighet och alltmer driva oss att, då vi äro inför Herrens ansikte, fritt tala ut för honom allt vad som angår våra bröder.

Det ligger i sakens natur, att en stor del av förböner lämpligast böra förläggas till den enskilda bönen. Så snart förbönen börjar ingå i enskildheter, måste det vara så. Låtom oss därför i Herrens namn föresätta oss, att vår enskilda förbön, hurudan den än förut varit, hädanefter skall bliva rik, uthållig och allvarlig.

Låtom oss djupt och allvarligt eftersträva de stora, beständiga föremålen för vår förbön, såsom världen, missionen, kyrkan, fosterlandet, hemmet, skolan. Och låt oss väl akta oss för att glömma eller taga det lätt med de löften och förbindelser vi givit att bedja för enskilda personer och saker. Äro vi medlemmar av enskilda böneföreningar, låtom oss som en helig plikt inför Gud söka att hålla de löften, som innefattas i vårt medlemskap. Låtom oss komma ihåg, att detta ej blott är en plikt utan en handling, som medför större välsignelse, än vi kunna ana.

Låtom oss sålunda i sanning bedja för andra, låtom oss såsom förebedjare leva i förening med den evige, himmelske Förebedjaren genom den Helige Ande. Låtom oss tänka på den kärleksfulle och minnesgode Epafra, som i sina böner alltid kämpade för sina bröder i Kolosse (Kol. 4: 12). Och låtom oss i tankarna besöka Paulus i fängelset och lyssna till honom, då han beder för sina troende vänner i Kristus (Fil. 4 kap.).

Vi kristna behöva alltid påminna oss, att förbönen ständigt måste på ett levande sätt ingå i det arbete, som vi försöka utföra för andra i och genom Herren. Huru mycket kunna vi ej genom Guds nåd uträtta endast därigenom att våra vänner veta, att vi bedja för dem. En missionär hade ej sällan i hednalandets ensamhet att genomkämpa tider av trötthet, fasor och sjukdom, varunder han knappast tyckte sig kunna uthärda den själsliga ansträngning, som bönen medför, men han fann då, att den kortaste vägen

till bönhörelse och frid var detta enda bönerop: »Herre, hör mina bedjande vänner i hemlandet!»

Med andakt fall för Herren ned.
Men för dig själv ej endast bed.
Försonlig, broderlig och öm,
Uti din bön ej nästan glöm!
Hans nöd ock som din egen känn,
Han vare ovän eller vän!

(Eiter »Bönen i det fördolda» av biskop H. C. G. Moule. Bearbetning av Erik Folke.)

S. M. K:s årliga böne- och offerdag den 14 mars.

Apostelns maning: »Bedjen oavlåtliga» är på samma gång, som det är ett maningens ord, också ett ord fullt av uppmuntran. Det ger oss frimodighet att oavlåtliga komma inför nådens tron med våra mångfaldiga behov. Det ger oss också frimodighet att komma till våra medbröder i tron med begäran om hjälp i bönen. Vi dela samma lott i världen, vi dela samma förmåner inför tronen. Då vi nu detta år samlas till gemensam bön den sedvanliga dagen den 14 mars, är det mer än någonsin i medvetandet av tidens allvar och därför ock av en särskild kallelse från Herren att vara i trägen böneverksamhet i enlighet med den apostoliska förmaningen i 1 Tim. 2: 1.

Vi hoppas, att det skall bli möjligt för missionens vänner att den dagen samlas till bön och tacksägelse. Vi ha av Herrens löfte och av många års erfarenhet lärt, vilken kraft och välsig-

nelse gemensam bön medför, och vi känna, att läget på missionsfältet och i hemlandet ger oss de rikaste anledningar att nu begagna oss av den förmån löftet giver.

Till ledning för tacksägelse och bön anteckna vi följande:

TACKSÄGELSEÄMNEN.

Att Herren bevarat våra missionärer från att falla i rövarehänder,

att de, som varit allvarligt sjuka, (Ethel Blom, Elna Lenell, Karin Andersson, Ingeborg Ackzell samt Hilma Tjäder) blivit återställda till hälsa,

att våra sist utresande lyckligt anlät till sina bestämmelseorter,

att vi få fortfarande åtnjuta relativt lugn på vårt fält i Shansi,

att Herren bistått och bevarat våra kinesiska trossyskon under den ihållande svåra krigs- och hungersnöden,

att vi få i frihet verka Guds verk, och att det finnes mottaglighet för Ordet bland folket.

att vi här hemma fått glädja oss åt missionsvännernas trofasta stöd i förbön och med medel. Guds underbara bönhörelse i sistnämnda avseende vid årsskiftet är ett stort ämne till tacksägelse,

att flera unga synas ha erfarit Guds kallelse till missionsfältet.

BÖNEÄMNEN.

Att det må inträda ordnade förhållanden i de av rövare och hungersnöd svårt hemsökta trakterna på våra Honan- och Shensifält, och att våra missionsstationer där må bli fria från inkvarteringar av krigsmän,

att vi må bli förskonade från pest och svåra farsoter, som vanligen åtfölja ofreden och hungersnöden,

att tältverksamheten må i allt större utsträckning kunna upptagas, och att den må följas av välsignelse.

att vår skolverksamhet må kunna allt mer och mer upptagas och få fortgå med frihet att undervisa i kristendom,

att Herren måtte välsigna de infödda troende med ny kraft till heligt liv och nit för själars frälsning,

att all den nöd, varmed Kinas folk blivit hemsökt, må leda till ett ivrigare sökande efter Herren,

att vi må få det stora behovet av flera missionärer fyllt. Vi vilja särskilt erinra om att vi känt oss kallade att bedja om tio nya manliga missionärer,

att vi må få nåd till att tro Gud med avseende på våra lekamliga behov, och att Herren ville i trofasthet förse för dessa,

att Herren må rikligen välsigna alla offer på missionens altare och allt hans folk, som försakar och giver till Herrens verk.

Vi ha också känt oss kallade att bedja Eder särskilt frambära broder Richard Andersson och hans hustru i bön inför Herren, att han i sin stora nåd måtte återställa dem till hälsan och så göra det möjligt för dem att återupptaga arbetet i Kina, där deras närvaro f. n. är högeligen påkallad. Vår broders långvariga klenhet ger tydligen vid handen, att vi behöva söka oss fram till att för honom bedja trons bön (Jak. 5) som har särskilt löfte med sig. Vi ville därför bedja

Eder enträget åkalla Herren för denna sak.

Det är en obeskrivlig förmån, att vi få vända oss till Eder i fråga om vår bönedag den 14 mars, som även blivit en missionens offerdag. Herren give oss nåd att bedja och att tro, att vi ock må få frambära tacksägelsens och lovets offer på hans altare.

Erik Folke.

FRÅN

 REDAKTION OCH EXPEDITION

Den 14 mars.

Missionens årliga böne- och offerdag den 14 mars är snart inne. På annan plats i detta nummer av vår tidning införa vi ett upprop om gemensam bön den dagen. Även här vilja vi emellertid påminna om denna dag och anbefalla den åt missionsvännernas hågkomst. I Stockholm samlas vi denna dag till möte i *Stadsmissionens Kyrksal*, Stortorget 5, kl. 7 e. m.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år hoppas vi att om Gud så vill få anordna tvänne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas på *Gottland i Sanda*, där samling sker *onsdagen den 18 juni* och mötena sedan v. G. komma att hållas *till och med den 24 juni*.

På *Steninge* hoppas vi få samlas *tisdagen den 22 juli* och mötena där komma sedan v. G. att pågå *t. o. m. den 27 juli*.

Närmare meddelanden komma att inflyta, då förberedelserna tagit fastare former, men redan nu ville vi påminna om dessa möten, inbjuda till dem och begära förbön.

Bönelistorna i ny upplaga.

»Upplysningar om Svenska Missionen i Kina till vägledning i förbön», de s. k. bönelistorna, hava utkommit i ny upplaga och erhållas gratis från S. M. K:s expedition.

Med dessa »Upplysningar» såsom vägledning kan man utan svårighet under loppet av en vecka frambära alla S. M. K:s missionärer samt deras arbete i förbön. Många av våra vänner tänka väl med särskilt intresse på någon viss missionär, men bra gott vore om dessa »bönelistor» finge bidra till, att *alla* missionärerna bleve ihågkomna i förbön. I denna nödens tid därute äro de om möjligt mera än annars i behov av förbön.

»För min och evangeli skull.»

Mörkret har sänkt sin svarta slöja över Kinas jord. Utanför mitt fönster höres de svarta rovfågelnas hesa skrik. — De komma ibland liksom ett svart ovädersmoln, och påminna oss om de onskans andemakter, som råda här i mörkret. — Från ett avgudatempel ljuder en klockas entoniga »dong, dong». Kallar den manne människorna till templet, eller skall den väcka avgudarna? — Även trolltrummor- nas dova smattrande talar om mörker — hedendomens svarta mörker.

I denna mörka omgivning ligger Kina Inlandsmissionens sprakskola som en ljuspunkt. Här har en skara unga lyckliga systrar sitt tillfälliga hem. De ha kommit hit från de mest skilda delar av världen. Av missionens Herre ha de kallats till ljusbärare i detta mörka kaos. I varje blick lyser en stilla, djup glädje, som påminner om sol efter regn, och en frid lik den, som råder i naturen, då solen bryter fram och allt blir stilla efter en häftig storm. —

*

För någon tid sedan lossades en förtöjning här och en annan där. Barn slötos i föräldrars famn, och vän omfamnade vän, men ett ofrånkomligt »måste» skilde dem åt. I avskedets stund var det dock en stark arm, som uppehöll de vacklande, och en kärleksfull stämma, som viskade: »För min och evangeli skull —»

*

Jag ser för min inre syn en gammal kvinna, som sitter ensam på stranden av en flod. Hon sitter där en timme, två

timmar, tre timmar och ser ut över floden. — Vad väntar hon på? — Jo, där, där äntligen ser hon båten, som skall föra hennes älskade barn till Kinas kust. Dottern hade velat bespara modern den långa vägen och avskedet bland de många människorna och därför sagt farväl i hemmet, men moderskärleken var för stark, och den drev henne att gå den långa vägen till den plats, där hon visste, att hon skulle kunna se båten — och kanske en skynt av sitt barn ännu en gång. — Båten är långt borta, men nog skulle hon känna igen sin dotter om hon stode ute på däck, men nej; båten gömmer den kätars gestalt, och längre och längre glider den bort... Den gamla vandrar ensam den långa vägen tillbaka till sitt hem — — — »För min och evangeli skull» —

*

Nu har hon väntat vecka efter vecka, ja, månad efter månad på ett brev från sitt hem, den unga systern, men förgäves. Ett brev från en vän talade om, att allt inte står väl till i hemmet. — Vad kan hon göra? Det finns inga möjligheter att komma hem, och de brev hon skriver utan att få något svar ta flera veckor på vägen. Allt vad hon kan göra är att bedja och pröva att Guds nåd är nog... »För min och evangeli skull» —

*

Det var julafton. Mitt emot mig vid frukostbordet satt en syster så lyst, och jag kunde inte hjälpa, att jag märkte en tår, som föll ned för hennes kind. Jag läste någonting bakom den taren: minnen från hemmet och kära, som hon lämnat långt därborta, nej därhemma i älskat fosterland. Men jag såg något mer: en familjekrets, samlad omkring julens glädjeämne långt därborta i ett annat land. Och det vilade en sällsam stämning över den lilla familjekretsen — ett av barnen firade sin första jul i ett hednaland, dit hon kallats med julens fridsbudskap... »För min och evangeli skull» —

*

Vi vela så litet vad som väntar alla dessa unga. En gång hände det, att en millio-

närnsdotter, som givit upp allt för Jesus, fick lägga ned sitt liv på denna plats under de första månaderna i Kina, men genom sitt korta liv här och sin död fick hon vittna om sin Mästare, och frukten uteblev inte heller.

Mina tankar föres ofrivilligt till Davids ord i 1 Krön. 21:24: »Jag vill inte offra brännoffer utan kostnad» (eng. övers.). Är något för dyrbart att offra för honom, som gav allt för oss? — Millioner och åter millioner själar leva och dö i detta land utan att känna honom, som givit sitt liv för att befria dem från de mörkrets bojar vari de nu äro bundna. — Är något offer för stort för att bringa dem frälsningens evangelium? — Offrandets väg är inte heller tung och dystert, ty med de verkliga offren följer offrandets glädje. Ännu upprepas det som skedde på Hiskias tid: »På samma gång som *offret begynte*, begynte också Herrens sång ljuda.» 2 Krön. 29:27, ty »Kristi kärlek, det är det tvång, som *alstrar offer och jöder sång*». Det ligger en djup hemlighet i detta. — Det är var själs brudgum, som viskar: »För min och evangelii skull» — *Ingrid Israelsson.*

Nådefull hjälp under besvärlig resa.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Vi väntade alltså till dagen därpå, då vi åter försökte att få komma över. Denna gång stodo vi och sågo med glädje och hopp hur en stor båt tum för tum högg eller stötte sig genom isen tills den lade till, där folket stod och väntade på den. Snart voro vi liksom många andra lyckligt ombord och gladdes åter i hoppet att snart vara över floden. Vi bredades tillsammans med andra plats i den enda lilla hytten, där vi voro skyddade för den kalla vinden, och där sutto vi och bidade tålligt, att båten skulle lägga ut. Men vi väntade förgäves.

Efter någon timmes väntan ropa färjkarlarna till oss, att om vi vill komma

över, ska vi skynda upp. Alla rusa nu mot den lilla dörröppningen. Krypande på händer och fötter komma vi ut på däck, varifrån vi försas ned i en liten båt. Där är redan vår eskort med sakerna. Det hela är emellertid oförklarligt för oss. Ska inte den stora båten över? På vår fråga få vi till svar, att godset ej kan lastas av, och att den stora båten därför ej kan gå över. Det är nu ingenting annat för oss att göra än vara stilla, där vi äro, och förtrösta på vår Guds hjälp.

Båten drages med linor av män, som gå på isen. Ju längre ut och närmare strömdraget vi komma, dess tätare och starkare bli stötarna mot vår lilla båt av de drivande isflaken. Mest spännande är det, då vi kommit så långt, att vi ska över strömmen. Var och en sitter tyst och stilla på sin plats, och endast färjkarlarnas rop under det de arbeta för livet höres. Men endast några ögonblick varar spänningen. Vi äro lyckligt över och föras nu med strömmen mot landningsplatsen.

Våra hjärtan äro överfulla av tack och lov till Gud. Han har lyckligt fört oss över floden till sist. Flera dagar ha vi kastat långtande blickar över floden till Shansi. Nu äro vi där. Vilken känsla av trygghet och ro man ändå erfar här. Visst är det mycket soldater även här, men det är dock som att man väntar att även de skola uppföra sig väl.

Efter en natt på värdshuset vid floden fortsätta vi nästa morgon med buss. Efter att ha behövt en dag för att komma några tiotal li, tycker man det är underbart att kunna färdas hundratals li på några timmar. Vid en liten by utanför Puchow skiljas Judith H:s och mina vägar, och var och en far åt sitt håll. Herren är dock med oss. Och såsom vi under hela resan fått erfara trygghet under hans beskydd, så skola vi få »bo i trygghet hos honom, hos honom som överskyggar oss *alltid*».

Med varm hälsning. Tillgivna
Elna Lenell.

»Tackem Herren, ty han är god, ty hans nåd varar *evinnerligen*.» Ps. 107:1.

Köld, hunger och krigsnöd.

Sinan Hsien den 12:te Jan. 1930.

Kära Missionsvänner!

Ingen i dessa trakter har någon annan tanke om krig än att det är förskräckligt. Ehuru dessa soldater väster ifrån äro förbjudna att skjuta i onödan, så äro de likväl av omständigheterna tvingade att själva sörja för sin utkomst, ty eljest hungrade de ihjäl.

En förfärlig kyla råder denna vinter. I mannaminne har det ej varit en så kall vinter som denna och som krävt så många offer. Bara i en by ej långt härifrån ha 37 personer frusit ihjäl. Här på gatan frös en häst, så att han dog.

I dag den 12 jan. har det varit ett härligt väder. Vi ha kunnat samlas i kapellet rätt mangrant och ha haft nattvardsgång i lugn och ro. I vårt norra distrikt, där de kristna förlidet år förföljdes och fienderna till och med satte ut dagen då de skulle dödas, ha nu fienderna fått utstå svåra lidanden från rövarskaror, vilka i tusental utsugit trakten.

Under denna starka kyla har isen på Gula Floden varit, och en förtvivlad kamp mellan rövarena och militär norr om floden har pågått en längre tid. Nu ha rövarena segrat och taga de rika norr om floden. Egendomligt nog ha dessa rövarskaror varit milda mot de kristna jämfört mot de icke troende.

Den 11 jan. kom en stor sändning post. Ett par hundra skottkärror fulla, däribland hade vi ett tjugotal brev och paket, jultidningar m. m. Det var en stor glädjedag för oss. De vänner, som sänt oss brev, kan därför förstå, att de flesta om än ej alla nått oss. Hoppas att »Sinims Land» låter mitt tack utgå till alla kamrater och vänner, som ihågkommit oss denna prövningens tid. Vi läsa och begrunda Rom. 12 hela kap. men isynnerhet dessa ord: »Varen tåligen i nöden» och verserna 12 och 13.

I kvinnoskolan ha vi sådana som ej kunna sändas hem för oroligheternas skull. Varannan människa bär sorgdräkt Huru

svårt skall det inte bli för folket i allmänhet, om dessa tusenden av militär ej fortsätter sin färd snart. De som nu bo i Barnhemmet och på Missionsstationen äro ej svåra emot oss, men det har ju ändå sina besvärligheter. Vi få ju alltid sova för öppna dörrar, som de bevaka, och dela kök och annat med dem. Jag ville nu i stor hast sända dessa rader, ty kanske att post kommer att sändas en dag nu snart.

Trävirket i alla tempel är nedrivet och uppeldat, och i månget hem äro fönsterbågar, dörrposter och möbler redan uppeldade. Här i staden stå träden oröda, på sina håll äro de också nedsågade. Så många unga människor döda. Lyckliga de som fått lära känna Herren medan de levde. De ha nu ro.

Varm hälsning.

Tillgivna
Maria Pettersson.

Vid början av kvinnoskolans nya termin.

Tungchowfu, She. N. China, d. 17 jan. 1930.

Kära vänner!

I går började vi kvinnoskolans vårtermin. Den unge läraren Wen ledde gudstjänsten, som vi hade i klassrummet. Utom eleverna hade flera män och kvinnor kommit för att vara med på bönemötet, som vi bruka ha varje torsdags f. m. Därför var klassrummet alldeles packat, och det var en fördel i det kalla rummet, som ej kunde eldas varmt med en liten kinesisk spis.

Hunger och köld, som i mannaminne ej haft sin like i detta land, bitter nöd, som vi knappast kunna ana, har varit överflödande denna vinter. Från tomma, kalla hem, där intet mera fanns att sälja eller panta bort för att få mat för dagen, hade kvinnorna kommit för att få undervisning i kvinnoskolan. Och där sulto vi ned, glömde nöden och mörkret och kylan för att lyssna till Herrens budskap, framburet av hans unge tjänare. Texten var Luk. 5: 1—11.

»Det är med stor tacksamhet i hjärtat, som vi samlas här i dag till den nya terminens öppnande. Är det för att vi åter skola få äta oss mätta lekamligen? Nej. Här råder nöd och hunger omkring oss, men vi ha ej svultit ihjäl denna vinter, fast många i vår närhet ha gjort det. Inte för att vi äro bättre än de, utan därför att Herren handlat i nåd och barmhärtighet mot oss. Och nu ha vi ytterligare att tacka för den stora nåden, att Herren gör det möjligt för oss, att åter få sitta ned omkring hans eget, dyrbara ord. Vi skola nu lära litet av Petrus från texten, som vi läste. Han hade använt hela sin skicklighet som fiskare hela natten, men ej lyckats få fisk. Så kom Herren Jesus och ville låna hans båt. Petrus kunde ju tycka, att han behövde arbeta, och ej ville hindras genom att Herren skulle ha båten. Men han var villig att låna ut sin båt. Och det som kunde synas som ett hinder, det blev till välsignelse. Det är så olika här i skolan, den ena kan läsa mera än den andra. Kanske en, som ej kan så många skrivtecken, kommer och ber dig om hjälp. Kanske du vill framåt, vill studera för att kunna mera än någon annan av kamraterna, och så känner du dig förargad över hindret. Akta dig, att det ej är Herrens välsignelse, du visar ifrån dig! Ty ännu kan det se ut som ett hinder, då det i stället är Herren Jesus, som kommer för att välsigna dig.

Petrus hade arbetat hela natten och fått intet. Men då hopplösheten grep honom, kom Herren. Och då fick Petrus den rika fångsten. Ej för sin skicklighets skull, utan för att Jesus var hans Herre, och han lydde Herrens ord.

Vad tror du han tänkte, när han såg den myckna fisken? Ville han skynda in till staden för att sälja den? Gladde han sig redan vid tanken på den stora förtjänsten? Nej, det heter, att han lämnade allt för att följa Jesus.

Varav kom det sig, att det han förut strävat för och arbetat natten igenom, det förlorade plötsligt sitt värde? Han hade fått syn på en annan rikedom, han hade lärt sig, att Jesu ord var dyrbarare än

något annat. Till den, som lärt sig älska Herrens ord och lyda honom, kan Jesus säga som till Petrus: »Frukta icke; här-efter skall du fånga människor.»

Är det ej vår längtan, att också vi skola få bli människofiskare? Och är det ej den bönen, vi vilja börja terminen med, att Herren måtte giva oss mottagliga hjärtan för sitt eget ord, så att vi lyda hans ord, och då också kunna få se hans inakt och härlighet uppenbarad?»

Efter predikan följde så ett innerligt bönemöte, eller rättare tacksägelsemöte, då många tackade och prisade Herren för möjligheten att få komma till skolan, tack vare de trogna vännerna hemma, som i denna nödens tid giva medel och intressera sig för arbetet bland Kinas kvinnor. Över dessa förebedjare och skaffare nedbads också Guds rika välsignelse. Och så kunde vi med stor Irimodighet gå in i arbetet på nytt, ty Herren Jesus ville komma också till oss med sitt ord, sin välsignelse.

Bed att många av eleverna måtte kallas och skickliggöras till Herrens tjänare, människofiskare i detta land!

Ingeborg Ackzell.

Utdrag ur brev från äldste Wei Tichen i Honanfu, den 23 jan 1930.

Nöden i Honanfu är oändligt mycket svarare, emedan de hungrande från alla liäll samlas hit och bo i tempel och andra tomma platser, samt var dag i många hundratals draga omkring i skaror av män och kvinnor, unga och gamla. Den som ser deras nöd gripes på det djupaste av medlidande. Nu ha välgörande föreningar från olika platser öppnat verksamhet här med asyler, vällingkök o. d. och många av de våra, som halt erfarenhet i nödhjälpsarbete biträda dem. — Flera av de nitiska kvinnorna gå också ständigt ut till deras boningsplatser och predika för dem.

Den mesta nöden är förorsakad av krigstillståndet. Att börja med var höstskörden otillräcklig, och därtill kom utpressningarna för militärens behov och avbrottet i järnvägsförbindelserna, så att intet spannmål kunde införas österifrån.

Detta tillstånd är sannerligen förskräckligt. Läran om Guds straff över människornas ondska visar sig fullkomligt riktig och principen »orsak och verkan» är ännu mera påtaglig. Bedjen för denna stora nöd, och särskilt för Guds barn, som också under denna onskans översvämmning äro i samma nödläge, och att Herrens folk måtte röna nåd i nöden.

Det är också en smiltosam sjukdom, som angriper matsmältningsorganen och många ha dött en bräddöd därav. Nu ha också de tre pastorerna Lindell, Lindbeck och Hansson (tillhörande Augustanasynoden) alla angripits av denna sjukdom, emedan de bistått varandra och överfört smittan till varandra. Bland dem är pastor Lindbeck sjukast och är ännu ej utom fara. Vid vårt böncmöte talade deras Äldste Wu om att febern var 104 gr. Fahrenheit och ej visade tecken att minskas.

Genom att vårda de sjuka ådrog sig också Dr. Friberg sjukdomen och efter knappast en veckas sjukdom lämnade han världen den 23 jan. och anden återvände till himmelen. Trots läkares ankomst från flera platser var det ingenting som hjälpte. Folket i Honaniu kallade honom »Den levande Jesus», »Många sjukas Lyckostjärna» och »De fattigas och övergivnas Prälsare». Han var också ett skinande ljus i Herrrens församling, som nu för alltid lämnat oss, och många unga och gamla, män och kvinnor, då de höra detta, fälla tårar såsom regn och med hjärtan smärtade till domning sörja honom bittert. Att en som så älskade Herren och älskade människor skulle få dö mitt i en tid av människors strid och hästars tummel, är något som ännu mer framkallar hjärtestygn och vemodssöckar. Jag tänker, att när denna sorgliga under rättelse kommer Er tillhanda, Ni också känna stor sorg och saknad, och beder även att Ni ville bedja för de sjuka pastorerna samt ännu mer för den bortgångnes maka och barn därhemma. När de i hemmet få höra detta förskräckliga sorgebud, vilken smärta, vilken klagan, vilken hjärtesorg! Må Gud i himmelen, tröstens Gud, giva hjälp genom sin Helige

Ande, så att de ej ge sig över av sorg. Må också vi, som ännu kvarleva i Herrens nåd, nitiskt verka hans verk, medan det ännu heter »i dag», ty man vet ej vad morgondagen bringar.

Nu när årsskiftet nalkas (det kinesiska efter månårets beräkning) är det alltfjämt många utblottade, lidande kristna utan kläder och föda, som komma hit och klaga sin nöd och söka hjälp. Var dag är det alltid nagra, som sitta här och vänta dagen i ända. Sannerligen, synen smärtar hjärtat och att höra deras jämmer framkallar klagan. Vi ha förut mottagit många nådesbevis, men nu är det åter många, som stå utan möjlighet till livsuppehälle.
(Översatt av Carl F. Blom.)

Guds underbara hjälp.

Rysligt kall var natten och hård den murade bädden, där jag låg. Springorna för luft, rättor och nyflikna ögon voro legio. Jag hade ej sovit så vidare gott. Men det hade förutom ovan nämnda även en annan orsak. Jag hade varit på resa i två och en halv månader. Nu var målet närmare än någonsin tidigare. Kanske voro jag hemma hos Far och Mor redan om 14—15 eller i värsta fall 35 timmar.

Ännu var det en och en halv mils resa till Gula Floden, och det gäller att vara där tidigt, om man vill komma över den dagen.

Jag ropade på kuskarna. De stiga upp och spänna för mulorna. I det flammande skenet av tre rökiga lyktor går den skakande färden fram på i nattens mörker svepta vägar. Det är så tyst överallt. Jag har god tid att tala med Gud om det, som ligger på hjärtat. Så småningom ljusnar det, och medan kusken med sin långa piska driver på djuren, språka han och jag om Gud. Han har hört mycket. Han deltar i gudstjänsterna i sin hemby ibland, men frälsningen längtar han ej ännu efter. Under vårt långa samtal märker jag ej hur långsamt djuren gå, och klockan är både nio och tio, innan vi nå byn vid floden. Det är nog för sent. Vårt hopp om att komma över i dag börjar vackla.

I byn frågar jag om flodövergången är öppen. »Nej, ingen båt har gått över på elva dagar. Flodstranden och maderna äro för sankta och osäkra. Floden är fylld av tjock omöjlig is.» — Det lät inte hoppningivande. Jag bad i mitt hjärta till Gud, medan jag besökte flodvaktens officerare. Han lovade genast att kalla båtmännen. Därtill sände han med tre soldater. De skulle se till, om det ej fanns någon möjlighet att hjälpa mig över floden. Det gällde att komma iväg snarast.

Vagnarna sändes en väg, och vi vandrade en annan. Det bar nedför den drygt 1 km. långa, branta backen. Hur gladde jag mig iute, när jag 1 mil bort på andra sidan floden såg min hemprovins Shensi, som jag två år tidigare måst fly ifrån.

Nere på maderna var det lång väg att gå fram till flodfåran. På ett ställe var det svårt att veta, vad man borde göra. Antingen skulle vi gå vidare rakt fram och sjunka över knäna i lera och iskallt vatten, eller också göra en omväg på 1 eller 2 kilometer. Men hann vi verkligen med detta senare? — Medan soldaterna och jag rådgöra om detta, sänder Gud en bonde med sin stora av två oxar förspända vagn emot den plats där vi stå. Vi invänta den. Tackande Gud får jag åka fint över det svåra gytjiga stället.

I en stråhydda måste vi vänta tre och en halv timme på båtmännen, som tänkt strejka. Under tiden infinner sig 200—300 människor i hopp om att få komma över floden. Hu, vad vi frysa i den bistra vinterekölden. Det viner och blåser.

Omsider komma vagnarna, som i backen på ett hår när störtat ner i den djupa dalen, enär ett par remmar i seldonen brustit. Gud lät dock mulorna med kropparna mota vagnen, och faran var avvärd. — Nu lastas inom loppet av en halv timme sex stora prämar fulla av människor och varor. I 8—10 dagar hade många suttit nere vid flodstranden och frusit förskräckligt, medan de vaktade sina varor i väntan på att få komma över.

Det är väldiga isflak i vägen, och alla tro, att vi måste driva en halv mil nedåt, innan vi kunna nå ut i verkliga fåran.

Just det ögonblick vi lägga ut, låter Gud det åter ske ett under. En förlärande mängd is lossnar framför oss och flyter bort. Vi kunna alltså fara rakt ut. Många ropa till mig: »Missionärens namn är stort inför Gud, därför låter han svårigheterna i dag ge vika.» — »Nej», sade jag, »det är inte mitt namn som är stort, utan Gud, som i nåd hört bönerna.» Så fick jag ett utmärkt tillfälle att predika för de villigt lyssnande medresenärerna.

Snart äro vi framme. Men innan dess få vi ännu en gång se Guds märkliga ingripande. Blott 20—30 meter från stranden på Shensi-sidan kom ett iskomplex emot oss med vild fart. Alla förstå, att det kommer att driva oss hjälplöst långt nedåt floden. Men tänk, någon meter innan det når oss, viker isflaket åt sidan och passerar utan att skada oss. Åter ropa de många hedningarna: »Se, se, ännu en nåd från Gud för Er skull.» — Men jag kände mig alltför ringa inför all denna Guds nåd. Mitt hjärta kunde dock ej annat än jubla mot levande Gud, när jag två mil hemifrån lyckligt landsteg i provinsen Shensi.

Hoyang, Shensi, den 27 januari 1930.

Martin Bergling.

Litet om julfirandet i Juicheng.

Ej långt före jul blev det ett riktigt svenskt vinterväder. Snöflingorna började dansa i luften förökande sig mer och mer. När vi följande morgon tittade ut genom fönstret, var marken betäckt med det allra vackraste vita täcke, vilket ökades, så att det blev omkring 6 tum tjockt. Därefter smälldes det till och blev riktig vinter, man förflyttades till norra Shansi i stället för södra. Hur skulle det nu gå för de troende m. fl. som skulle komma in till högtiden? Djup snö och så kallt. Många av dem har ganska långt att gå, i staden har vi få troende.

Våra farhågor voro dock utan grund. Julalton, ja, dagen förut, kommo en del, så när det började skymma på vid halv 6-tiden var det fullt överallt på våra gårdar, män och kvinnor, unga och gamla, gossar och flickor. De kommo våta, frus-

na och hungriga, alla gående till fots, ty i dessa krigstider tas alla djur av soldaterna, som de kan få tag på. Gamla kvinnor ha gått över en och en halv svensk mil. Men o så glada de alla syntes vara, att de väl kommit fram till målet, till högtiden.

Det var många, som firade jul med oss för första gången, men även sådana som voro samlade med oss för 17:de gången här i Juicheng för att glädjas med oss över Jesu födelse och hans stora kärlek till oss, ja, över Fadrens stora kärlek, som gav oss denna »outsägligt rika gåva».

Varm välling var det första deingo att värma sig med. Sedan samlades vi till julbön i kapellet, som är beläget mitt i staden. Vi har ju Missionsstationen vid södra stadsporten, men staden är ej så vidsträckt som väl är, ty då man ser de gamla kvinnorna gå med sina små fötter på de tillfrusna gatorna, tycker man det är synd om dem.

Kapellet fylldes i en hast till sista plats. De äldsta kvinnorna, som äro mest frusna, brukar få sin plats omkring kaminen, men denna gång var det andra, som gjorde dem platsen stridig, och det var småflickorna. Det såg ut att bli ett spektakel som en annan jul, då de knuffade kaminen så alla rören ramlade ned. Men efter en liten varning togs fötterna från kaminen, vilket var väl även för deras skor, ty de hade eljest fått väl mycket av värmen.

Diakonen Een, som var ledare av detta möte, kom så upp på talarestolen, och julsångerna började att ljuda. Då vi så mangraut äro samlade sjunges det både bra och med kläm skall jag säga, vi släpar ej när vi sjunga. När våra skolbarn komma hem från andra stationer, bli de alltid efter ett tag tills de bli vana. Evangelisten Pei är en duktig sångare, som känner till de flesta sångerna i sångboken. Texten för aftonen var i Matt. 2: 1—12, om de vise männen från österns länder. Den 11:te versen var egentligen vad han stannade för. Vi skulle frambära våra skatter likt de vise männen, ge Jesus det bästa vi ha att ge.

När vi kommit hem till stationen blev den frågan brännande: var skall alla få en plats, att de må kunna sova en stund? De voro ju trötta efter den rätt så långa vandringen. Ja, vi voro rådösa. Hur skulle vi kunna bereda sovplatser för 160 å 170 personer? Men den svårigheten hjälpte de oss ur. »Vi sitter en stund, tills klockan ringer för uppstigning. Det går så bra, och så byts vi om ibland.» Ja, så sade de, och så måste det bli.

Det var ej lätt att få tillräckligt varmt i en sådan köld; träkolsfat här och där jämte eld i »kangarna» gjorde ej till fyllest. Likväl syntes alla glada. Två blevo sjuka av träkolsos under natten, men Gud vare lov, det blev ej några svåra följder därav. Klockan 5 ringdes det för uppstigning och kl. 6 voro vi alla samlade till ottesång i kapellet. Undertecknad läste Joh. 1: 1—14. Alla lyssnade stilla till det glada julevangeliet om Kristus kommen i världen för att frälsa syndare. Ja, mer än en gång förundrar man sig, att man får en sådan stillhet, då det är en sådan blandning av åhörare.

Den största delen åhörare hörde dock till dem, som fröjdades i sitt sinne, ty Julen var inne, Frälsaren kommen var! Det sista i den versen fröjdade även det: »Se huru ljusen brinna i husen.» Vi hade ej få ljus i kapellet, som kom barnaögon att tindra, ja, de gamlas likaså.

Sedan vi kommit hem igen bjödos alla på frukost, bestående av grynvälling, bröd och grönsaker. Denna gång bjöds ej på något kött, ty det är allt för dyrt. Huru tacksamma voro vi inte, att det fanns bröd att köpa. När soldaterna strax före julen strömmade in i staden och i hela distriktet, såg det ej ljust ut vare sig då det gällde födoämnen eller friden, men Herren gav oss lugn hela högtiden, och vi ha det jämförelsevis lugnt ännu. Man kan förstå huru ulthugrade de voro, då man tänker på vad den lilla frukosten kostade, men så är brödet 8 gånger dyrare än i vanliga fall. Församlingen bekostade en tredjedel och vi utlänningar två tredjedelar.

Klockan halv 11 f. m. samlades vi till

det sista stora mötet under dessa dagar, då evangelisten Pei Huan-ch'ang predikade för oss över en jultext hos Esaias.

På e. m. gingo de allra flesta hem till sina hem. Väl var det, ty dagen efter hade vi det väldigaste yrväder igen. Glada och tacksamma vandrade de hem till sina kalla, fattiga hem. O, vad det är ömt om dem i dessa tider. Kölden, hungern, rövarna och soldaterna, allt och alla ha de allt strida emot och lida av. Lyckliga alla de, som har det ljusa, saliga hoppet. Ej mindre än 9 församlingsmedlemmar, som förra julen voro ibland oss lovprisande Herren, prisade nu däruppe i härlighetens boning sin Frälsare och Konung. Några ligga sjuka och få väl snart flytta även de. Ja i sanning lyckliga de, som slippa från denna tidens vedermöda.

Annandag jul hade vi vår sedvanliga fest för medhjälparna på stationen. Evangelister, bibelkvinnor och tjänare. Nu bjöds bara på te med svenska kakor bakade här i köket. En julklapp får ju alltid var och en vid detta tillfälle. Och så var julen över 1929. Är viss på, att en del av den säd, som såddes i de ännu ej troendes hjärtan, skall bära frukt i sin tid.

I dag är nyårsafton. Detta år har snart lupit ut. Herren har hjälpt igenom dag efter dag. Det har ej alltid varit ljusa och glada dagar, men även de mörka dagarna tar ett slut. Efter moln låter Gud åter solen skina. Ja den lyser på andra sidan molnen även då vi ej se den.

Tack kära Missionsvänner och förebedjare för 1929. Herren löne Eder för alla Edra offer och förböner. Vi önska Eder god fortsättning på 1930. »Jesus Kristus är densamme i går och i dag, så ock i evighet.» »Han kröner året med sitt goda, och hans fotspår de drypa av fetma.»

Tack även för jul- och nyårshälsningar samt för jultidningar och böcker. Herren välsigne Eder för allt.

Edra i Herrens tjänst

Gerda och Oscar Carlén.

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Från Puchow.

»Ett nådens år från Herren och en hämdens dag från vår Gud.»

Es. 61: 2.

Denna dubbla betydelse kan med skäl tillämpas på det år, som nu gått till ända. Det har varit en hämdens dag, och den fortfar så alltjämt. Detta arma folk i detta stora land vänder sig icke, i stort sett, till levande Gud. Visserligen är det ett ej ringa avfall från de »eländiga smultgudarna» men till vad? Icke till levande Gud, utan man bugar och mediterar inför minnet och bilden av en människa. Ja man kan nu rent av tala om en Sun Yatsen-kult. Denna har genomsyrat alla folk-lager, utan motstycke, på endast några få år. I skolor, ämbetsverk och hos militären hålles varje måndagsmorgon en ämin-nelsestund — ja så gott som tillbedjan — inför porträttet av nämnde reformator, revolutionär, rättare sagt. Allt emellanåt kallas befolkningen tillsammans från stad och land för att bibringas det evangelium, som denna tivelaktiga och förföriska lära stundom kallas.

Så talar Gud sitt mäktiga språk. Nu och då kommer en hämdens dag, denna gång så lång, så lång. Och ännu synes ej syndamättet vara fullt. Ondskan regerar landet. Krig, krig, allas krig mot alla. Helt visst triumferar fursten över ondskans makter.

Hungersnöd och pest samt nu en kyla så långvarig och stark som ej i mannaminne. Människor och boskap förgås i myckenhet. Nöden är förlärlig. Är det ej »en hämdens dag från vår Gud». Visserligen.

Men, Herren vare lov, det är endast *en dag* i jämförelse med nådens — »ett nådens år från Herren».

(Forts.)

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma.

UNGDOMENS AVDELNING

Gud hjälpte och frälste.

På den varma »kangen» sitta två kineskvinnor och språka. De ha svept in sig i täcken så skönt och ha god tid, ty det är nyårsdagen, då ingen arbetar.

»Vet du», säger fru Hög, som är bibelkvinna, »det var underbart hur Gud svarade på våra böner och hjälpte oss för två—tre år sedan.»

»Hur då?» säger lilla fru Får, och lutar sig fram full av intresse att få höra.

Fru Får är opiumpatient och kom hit för fyra veckor sedan. Då sag hon smutsig och rädd ut. Nu har Gud börjat tala till henne. Blicken har blivit ljus och öppen, hon verkar ren och snygg samt vill höra om allt som rör frälsningen och det eviga.

»Jo», säger fru Hög. »det var då den oläcke överste Korts trupper kommo in i min hemstad. De brände, rövade, skändade och nästan vettskrämde hela stadens folk. Du må tro det var farligt. — Jag visste ingen annan råd än att bedja för oss alla. Men jag var mest ängslig för min svärfar, som inte var hemma, utan måste vara i sin butik på östra gatan. Naturligtvis voro alla butikerna stängda. — Ja, vet du, jag bad och bad, och fastän jag hörde huru de skreko och väsnades och slogo sönder portar in till hemmen, fortsatte jag att bedja. Många gånger under bönen hoppade jag högt av skrämsel, då jag hörde skott eller slag.»

»Hur gick det?» säger fru Får helt ivrigt.

»Jo, länk, när svärfar kom hem från butiken berättade han om, hur de slagit sönder portarna till en mängd affärer. Då de ej kunnat komma in till hans granar på annat sätt, borrade de hål genom två väggar. Där inne rövade de gladeligen. Men svärfars port slog dom inte på. Och så ängslig han var hände inget hos honom på hela dagen. — Och vi där hemuna, vi fick öppna porten för soldater många gånger. De kommo in på gården,

sågo sig om, framställde frågor, men togo ingenling då de gingo.»

»Jag sade sedan till svärfar, att det var Gud, som bevarat oss. Jag bad honom också tro på Gud. Men det ville han inte. Han bara sade, att han hade så brått i affären, att han ej hade tid att gå till några möten.»

»Men, inte långt efter händer det något. Svärfar får så ont i eua benet, att han ej kan gå. Då sade jag till honom: »Bed till Gud, så kan han hjälpa dig!»

»Ja, om Gud hjälper mig från detta onda, då vill jag verkligen tro på honom», blev hans svar.

»Vi samlades då flera stycken i rummet. Det var eftermiddag. Vi började bedja för svärfar. Han hade ju så ont. Han hade inte fått sova på många nätter för värk. Medan vi bado, somnade han och sov ända till nästa morgon. När han då vaknade, kände han sig så kry och kunde redan samma dag gå stödd emot en käpp.»

»Tre dagar senare var det söndag. Då gick svärfar till gudstjänsterna, och den försummade han sedan aldrig. Han blev även snart döpt. — Han förblev helt frisk hela tiden, ända till tre dagar innan han dog för ett år sedan. Så frälste Gud honom. Är inte Jesu makt stor?»

Martin Bergling.

Ett välgörande järnvägsbolag.

I Mandsjuriet har ett betydande fält för kristlig verksamhet gjorts tillgängligt genom medverkan av Södra Mandsjuriets Järnvägsbolag, i vilket några av ledarna äro kristna. Detta bolag beviljar 50 % rabatt på järnvägsbiljetter åt alla som tjäna i evangelium och som bo i Mandsjuriet samt rätt att passera fritt för dem, som komma in utifrån. De tre kristna organisationerna, som utföra det mest omfattande arbetet äro de presbyterianska, kongregationalistiska och metodistiska kyrkorna. Förutom dessa finnas den engelska kyrkan, Frälsningsarmén och K. F. U. M. där.

(Fritt efter The Missionary Review of the World.)

Biblar utdelas på slagskepp.

Officerarna på de japanska slagskeppen i San Francisko-viken mottogo den 14 augusti en omsorgsfullt utarbetad och genomförd ceremoni välvilligt och hjärtligt ett antal biblar, givna av representanter för de japanska och amerikanska kyrkorna samt Amerikanska Bibelsällskapet.

Vicemiralen Nomura sade, då han höll ett tal, att de japanska officerarna kände det som en stor ära, att biblar skänktes till dem, och att han många gånger varit i Amerika och visste, att nationens upphöjda föreställningar och höga ideal inspirerats av Bibeln. De voro alltså lyckliga att få mottaga denna bok, och det var deras hopp och bön att med rättfärdighetens ideal och Bibelns rättvisa som grund fred alltid skulle härskas mellan de två nationerna. Vidare yttrade han, att han hoppades, att dessa slagskepp aldrig skulle föra krig, utan endast vara en nationell polisstyrka, arbetande för rättfärdighet, fred och välvilja.

(Fritt efter The Missionary Review of the World.)

Protestanter i Kina.

Våren 1929 fanns det omkring 4,750 missionärer i Kina. Detta är i det närmaste 78 % av det »normala» antalet missionärer i Kina, d. v. s. det som var rådande för några år sedan. Sammanslagning mellan några av de ledande grupperna har minskat antalet enskilda organisationer till något mindre än ett hundra. Missionärerna arbeta nu igen i alla provinserna.

Missionärer finnas i omkring 67 % (198) av de 729 städer, i vilka de förr voro bosatta. Den senaste kinesiska missionsårsboken upptager också namn på tjugo nya stationer.

En jämförelse mellan missionsårsböckerna i Kina för 1927 och 1929 visar, att närmare femhundra nya namn på missionärer tillkommit, alltså i medeltal 250 nya missionärer för vart och ett av dessa två år.

År 1922 rapporterades antalet nattvardshärbärgade församlingsmedlemmar vara 402,539. På grund av olika beräkningsgrunder är det svårt att nu angiva antalet, men antagligt är, att det nuvarande antalet församlingsmedlemmar är omkring 116,631.

(Fritt efter Chinese Recorder.)

Barnäkterskapslagen i Indien.

Den lagstiftande församlingen i Indien har antagit ett lagförslag, som fastställer en månads fängelsestraff och 1,000 rupis i böter för den, som överbevisas om att ha förrättat vigsel mellan en flicka under fjorton eller en gosse under femton år. Detta skall bli en stor hjälp för att få bort de olyckliga förhållanden, som fått fäste i Indien, genom bruket av barnäkterskap.

Man har beräknat, att det i Indien finns 8,500,000 hustrur och 3,000,000 äkta män under femton år, och 400,000 barnankor under femton. Fastän Gandhi och nationalisterna länge ha varit hägade för att höja giftnsaldern, väntas det en avsevärd opposition mot den nya lagen.

(Fritt efter The Missionary Review of the World.)

Sadhu Sundar Singh ej återfunnen.

Mr. C. E. Riddle, missionär i den nordvästra provinsen av Pendsjab, skriver om de mystiska förhållandena, som råda i samband med Sadhu Sundar Singhs försvinnande:

Den 19 april begav sig Sadhu Sundar Singh iväg för att besöka tibetanska kristna, som be tio dagsmarscher öster om sjön Manasarovar. Han ämnade återvända eller skicka tillbaka ett sändebud i juli. Som inöf meddelande kommit, begävo sig Pastor C. E. Riddle från Nya Zeelands Presbyterianska Mission och Dr. John C. Taylor från den Reformerade Presbyterianska Missionen ut att söka och följde den väg, han måste ha tagit, så långt som till den tibetanska gränsen till Hotipasset. Man fann inget spår av Sadhun, och det befarades, att hans hälsa, som icke varit stark under några år, ej stött ut med den svara påfrestningen under den ansträngande resan, eller att han fallit offer för en koleraepidemi, som härjade utmed pilgrinsvägen i maj och juni. Om detta har varit fallet, är det otroligt att något spår kunde finnas av honom, ty offrens kroppar kastas genast, utan att identifieras, i det, som man menar, frälsningsgivande vattnet i den heliga Gauges.

(Fritt efter The Missionary Review of the World.)

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under februari 1930.

Allmänna missionsmedel.			
233.	»Dalecarlian»	20: —	309. Kinakretsen, Lund, del av auktionsmedel gm H. N.
234.	Mörteröyds mfg	75: —	310. H. L., Hvetlanda
235.	Ekkekulls mfg	50: —	311. »Onämnd»
236.	Onämnd	291: —	312. H. W., Ursvikén
237.	Till S. M. K. »hednamiSSION», det direkta evangelisationsarbetet i Kina, ur fröken Aurora Störckenfeldts testamentsmedel enligt av P. R. bemyndigad fördelningsrätt	5,000: —	313. »Onämnd»
238.	Fr. Kinakretsen i Malmö, gm V. W.	163: 50	314. För papper
239.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll	100: —	315. Snarås mfg
240.	D:o »en liten blomma till Maria Björklunds minne»	10: —	316. »Missionsvän, B-fors»
241.	Koll. vid Kinaöte i Örebro 2/2, gm S. J., Örebro	471: 52	317. Koll. i Almgårarna 26 1
242.	En sparbössa gm d:o	7: 70	318. D:o i Högsruu 27 1
243.	Gåva av M. S., gm d:o	10: —	319. D:o i Renplinge 29 1
244.	Gåva av G., gm d:o	20: —	320. Intr. i Borgholm 30 1
247.	»Annie»	10: —	321. Koll. i Köping 31 1
248.	G. S., By kyrkby	13: —	322. D:o i Bredåkra 2 2
249.	S. G., Nässjö	59: —	323. D:o i Gårdslösa 3 2
252.	Onämnd	259: —	324. D:o i Runsten 5 2
253.	Tionde enl. Herrens bud	15: —	325. D:o i Kläckeberga 7 2
254.	Sparb.-medel fr. Medalby, gm J. A. J.	10: —	326. D:o i Madesjö 9 2
259.	Ps. 71: 3	10: —	330. Grebo mfg, till Nath. Engbäcks underhåll
260.	»Tackoffer»	80: —	331. H. B., Enskede
261.	Manstörps mfg, årsbidrag	59: —	333. Häveröyds mfg
262.	F. F., »en liten gåva»	2: —	334. »Ps. 103, tackoffer
263.	F. N., Hagaberg	2: —	336. A. W., Gbg
265.	»I'n en sparbössa»	18: 18	338. »Herrens del»
266.	Sv. Alliansmissionen, Jkpg. till Aug. Beres underh.	1,000: —	339. A. F., Skövde
267.	Sv. Alliansmissionens Ungd.-förbund till Hugo Linders underh.	1,500: —	343. Kinavänner i Hjöggböle, sparb.-medel gm A. B.
268.	J. E. Ö., Skellefteå, gm E. F.	35: —	344. A. B., Hjöggböle
273.	T. B., Odeshög, månadsbidrag jan.	4: —	345. A. & A. Dr., Sala
274.	Askeby mfg, årsbidrag	25: —	346. Mågra syfören, gm H. B.
275.	Sparb.-medel efter avl. Katarina Jonsson, gm E. A. R., Oviken	12: 45	347. K. & B. F.
277.	Ch. D. T., Saltsjö-Storängen	300: —	348. Koll. vid Morris Berglings föredrag i Höreda och Mellby
279.	Ps. 28: 8, 9	100: —	J. C., Ö. Korsberga
280.	J. A., gm J. G., Vådstena	5: —	351. M., Kristdala, »i st. för blommor till gamla fru Karin Baeks bär»
281.	C. & S. K., gm d:o	15: —	355. »En ringa Jesu vän i Kristdala», till Minnie Nicholssons underh.
282.	E. A., gm d:o	17: —	356. »Herrens del»
283.	J. G., Vådstena	5: —	357. F. J., Gullspång
284.	Sparb.-medel, gm J. L., Sthlm	112: 14	358. »Ett bevis på Guds kärlek», gm R. L., Bodvysund
285.	K. F. U. M.: Uppsvenska distrikt till Morris Berglings underh.	1,020: 78	359. R. L., Sthlm
286.	»När den Helige Ande kommer öfver eder, skolen i undfa kraft och bli va mina vittnen — intill jordens ända»	1,200: —	360. Kinakretsen, Gbg, för Berta Flodbergs underh.
288.	Grytöls bruks och Bys mfg	25: —	361. Fören. Missionsvännerna, Norrköping
289.	Sparb.-medel gm T. B., Hjöggböle	28: —	362. M. J., Norrköping
290.	K. G., Sthlm	20: —	366. O. S., Trälleborg
291.	K. B., Ramfall	2: 75	371. Hsek. 31: 30, 31 till R. Anderssons underhåll
292.	Kinasyfören, i Vena gm E. C.	400: —	372. Sakarja 4: 6 till C. Bloms underh.
293.	M. J., Boden	200: —	
294.	»Onämnd vän» i st. för blommor till en gammal missionsvåns bär	5: —	
295.	»Onämnd, en blomma på Mors grav»	5: —	
296.	»En vän»	20: —	
297.	»Ett tackoffer till Herren för hans stora långmodighet»	25: —	
298.	»En vän, till minne av en kär händkallad systor» gm E. S., Falköping	25: —	
299.	Koll. i Församlingshuset, Kalmar, 11 2 gm A. W.	85: —	
300.	Onämnd	20: —	
301.	Missionsvän, Filipstad	50: —	
303.	Onämnd	3: —	
305.	H. & I. J., Gbg	25: —	
306.	Missionsvänner i Hlassie, offerkoll. gm F. A., Brodderud	60: 21	
307.	Testamentsmedel efter avl. fru Ida Abrahamsson, Norrköping	9,114: 50	
			210: —
			50: —
			200: —
			10: —
			20: —
			5: —
			50: —
			47: 73
			12: 37
			15: 65
			17: 30
			29: 25
			48: 05
			17: —
			29: 52
			57: 51
			55: —
			100: 09
			175: —
			50: —
			25: —
			50: —
			109: —
			50: —
			20: —
			19: 50
			19: —
			109: —
			250: —
			309: —
			25: 13
			5: —
			5: —
			45: —
			18: —
			15: —
			15: —
			15: —
			13: —
			305: —
			50: —
			30: —
			19: —
			100: —
			100: —
			Kr. 24,992: 85
			S. M. K:s Pensionsfond.
			370. »2 Moseb. 35: 5»
			Kr. 50: —
			Särskilda ändamål.
232.	H. A., Leksberg, till Carléns att anv. i verkst. efter gottf. gm E. I., Mariestad	10: 25	
245.	I. R., Malmö, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf., gm V. W.	10: —	
246.	G. M., Visby, till Barnh. i Sinan	50: —	
250.	I. L., Kumla, till V. Wester att anv. för de hung.	10: —	
251.	E. H., »till tält»	25: —	
255.	O. W., Malmö, för evang. underh.	100: —	
256.	M. & N. C.—i, Sthlm, till Axel Hahné för kapellet i Ishih	100: —	
257.	Vänner i Talebo till evang. Yuen Yuen-shengs underh. gm D. F.	33: 50	
258.	Ps. 71: 3 till Maria Pettersson att anv. enl. öfverenskommelse	20: —	
264.	»Svensk Kvinna», till Ida Ringberg, f. en kineskvinnu, t. uppmantrau	22: —	
269.	»Onämnd», till predikant i Shansi enl. särskild öfvensk.	1,000: —	

270.	A. O. S., Strängnäs, till Henrik Tjäder att anv. t. lindrande av nöden	25: —	Allmänna missionsmedel	24,992: 85	
271.	Tackoffer fr. M. H., till Maria Pettersson för d:o	10: —	S. M. K:s Pensionsfond	50: —	
272.	M. B., till d:o	10: —	Särskilda ändamål	3,397: 43	
276.	»Herren känner de sina» till fru fru Hilma Tjäder att användas enligt överenskommelse	50: —	Summa under febr. mån. 1930: Kr.	28,440: 28	
278.	A. A., Götene, till Baruh. i Sinan	10: —	Med varmt tack till varje givare!		
287.	L. K., Klintemåla, till d:o	20: —	»Men dig, Herre, är ingen lik; du är stor, ditt namn är stort i makt.» Jer. 10: 6.		
302.	Huskvarna söndagsskola, till underhåll för skolgossen Hoo Fuh-yuen	150: —	Nödhjälpsmedel.		
304.	K. A., Örebro, f. bibelkv. Liu tasao's underh.	200: —	G. M., Visby, 50: —; P. H., 25: —; A. B., Haga-ryd, 10: —; Till de hungr. gm G. A., 20: —; E. S., Wrigstad, 5: —; Nödhj. från Uppsala gm M. N., 851: —; Fr. Jörn gm K. 50: —; M. H., Broddetorp, 25: —; J. J., Rottne, 25: —; P., gm J. G., Vadstena, 10: —; N. S., Kristinehamn, 5: —; J. A., Norrköping, 10: —; »Onämda» 200: —; A. P., Uppsala, 25: —; Gm M. B., 15: —; S. M., Sthlm, 27: 50; K. & B. F., 50: —; P. H., 50: —; L. E., gm J. N., 2: 30. Summa Kronor 1,455: 80.		
308.	A. E. L., Broddetorp, till Carl Blom att anv. efter gottf.	17: 83	Missionstidningen		
327.	Sy fören. Nr 2, Sthlm, till Maria Pettersson att anv. för hungersnödens lindrande	162: —	SINIMS LAND.		
328.	S. M., till Väunerna Carléns att anv. efter gottf. gm O. L., Skövde	100: —	utkommer 1930 i sin 35:de årgång.		
329.	»Mormors minne» till bibelverks. i Puchow	25: —	Organ för Svenska Missionerna i Kina, ansvarig utgivare: <i>Erik Folke</i> . Redigerad under medverkan av <i>Martin Lindén</i> m. fl. Utkommer med 26 nummer om året, samt innehåller upphyggeartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m.		
332.	Norra Edsbyns missionskrets till Baruh. i Sinan	200: —	Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.		
333.	Bethlehems Ungdomsfören., Malmö, till d:o, till hjälp	50: —	Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.		
337.	Sy fören. Nr 3, Sthlm, till Maria Pettersson, att anv. för hungersnödens lindrande	162: 85	Prenumerationsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.		
340.	E. B., Sthlm, för de nödlidande i Pucheng & Tungchowfu distr.	10: —	När 6 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.		
341.	A. P., Klintemåla, till Baruh. i Sinan, gm L. K.	10: —	Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.		
342.	S. A., Figeholm, till d:o gm B. W.	10: —	<i>Redaktionen.</i>		
349.	Sy fören. för S. M. K., Malmö, till H. & H. Tjäder att anv. till mat åt dem som besöka bibelkursen på deras station	50: —			
352.	T. J., Östersund, till Hanna Wang, till hjälp för de nödl.	300: —			
353.	M. O., Stöcksund, till Baruh. i Sinan	100: —			
354.	»En ringa Jesu vän i Kristdala», till d:o	45: —			
363.	Forshems Kristl. Ungd. fören. för evang. Yan Tings underh.	30: —			
364.	Sy fören. Nr 1, Sthlm, till nödhjälpsarbetet i Tungchow	50: —			
365.	M. O., Malmö, till Hilma Tjäder, att anv. efter gottf.	50: —			
367.	»En anonym» gm K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, i st. för blommar till missionär Skallsjös grav, till K. F. U. M:s arb. i Kina	100: —			
368.	B., gm d:o i st. för d:o till d:o	10: —			
369.	E. & S. L., Lund, till Hilma Tjäder att anv. efter gottf.	50: —			
		Kr. 3,397: 43			

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
 Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto nr **502 15.**

INNEHÅLL:

Förbönen. — S. M. K:s årliga böne- och offerdag. — Från Red. och Exp. — För min och evangeli skull. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Från När och Fjärran. — Redovisning.